

ROUŠKA

ročník 17

číslo 5/14

Vydává Charita Bohumín, Štefánikova 957, Bohumín
tel: 596 013 606, mobil: 736766021, email : bohumin@charita.cz

BUDE TO ASI JAKO PŘIJÍT DOMŮ

S blížícími se listopadovými dny, kdy před nás vystupují témata posledních věcí člověka a světa, dovoluji nabídnout myšlenku z webového portálu www.vira.cz. Je z rozhovoru dvou přátel, spisovatelů Scheldona Vanaukena a C. S. Lewise¹. Oba hovoří spolu o smrti a o probuzení po smrti: „*Ať to bude jakékoliv, naše reakce bude: Jakpak by ne! Ovšem, je to právě takové! Jak by to mohlo být jiné?*“ Oba se přitom usmívali. „*Bude to asi jako přijít (opravdu) domů ...*“

Člověk má přirozeně ze smrti a z věcí s ní spojených strach. Klade-li si otázku „Jaké to bude?“, má většinou na mysli proces umírání, který není prost bolestí. Je proto důležité posunout tuto otázku za onu hranici smrti. Jistě, mohou to být jen úvahy opřené o naši víru a o svědectví evangelia – „*Ale jak je psáno: ‚Co oko nevidělo a ucho neslyšelo, co ani člověku na mysl nepřišlo, připravil Bůh těm, kdo ho milují.‘* (1 Kor 2,9). „*To nejlepší, máme teprve před sebou,*“ pronesl biskup Hrdlička v jedné přednášce k seniorům. Kardinál Tomáš Špidlík v posledním okamžiku života vyřkl tato slova: *Celý život jsem hledal tvář Krista a nyní se s ním brzo setkám tváří v tvář.*

Bude to asi jako přijít opravdu domů. Řekneme-li „domov“, vybaví se nám něco příjemného, útulného i bezpečného, něco důvěrně známého,

¹ Sheldon Vanauken, *Prísne milosrdenství, C. S. Lewis a příběh velké lásky*; nakladatelství Návrat

kam se rádi vracíme, kde zakoušíme přijetí, odpuštění a lásku (aspoň tak by to mělo být). Ve své podstatě nejdeme vstříc neznámému. Nosíme v sobě hluboce zakořeněnou touhu po tomto domově, po této lásce, přijetí, odpuštění a bezpečí, po stálém pokoji. Tento „otisk“ věčného domova, který možná jen tušíme, jeho podvědomá „znalost“ nás naplňuje neklidem² a nutí hledat jeho konečné naplnění. Protože, *když zde na zemi člověk po něčem touží, zahlédne matně věčnost a Boha. Ve všech našich tužbách tak ve skutečnosti toužíme po Bohu: Existuje totiž jen jeden Pramen Radosti.* (C. S. Lewis).

Přijít opravdu domů. Opravdu. To už nebude žádná klamná skutečnost, které bychom mohli podlehnout, nějaký dojem či pocit. Budeme opravdu doma jako děti v náručí Otce, v nejhlubším naplnění našeho bytí. Bůh je náš domov, pokud mu s vírou svěříme svůj život. Již nyní se k němu obracejme a přijímejme, co nám chce v plnosti darovat za onou hranicí smrti. Krásně to vyjádřil náš básník Josef Václav Sládek v básni *V náručí Boží*

V náručí Boží, odkud jsme vyšli,
večer se všichni sejdeme zas; -
kdo by se děsil, kdo by se třás?
Z oteckých paží, z Otcova domu
byli jsme na mžik posláni v svět; -
kdo by se obával vrátit se zpět?
Po trapné pouti navždy zas domů,
nikdy, už nikdy v tu chladnou dál!
V náručí Boží kdo by se bál?

Požehnané listopadové dny

Aleš Ligocký

² sv. Augustin: Neklidné je naše srdce, dokud nespočine v Tobě.

VŠEOBECNÝ ÚMYSL CHARITY

Aby Charita při své službě potřebným dokázala účinně spolupracovat se všemi, kdo v této oblasti pracují a konají dobré dílo.

KONKRÉTNÍ ÚMYSLY

- ❖ Za ženu v těžké zdravotní situaci, aby její život šťastně vyústil do Boží náruče.
- ❖ Za úspěšné řešení sociální situace staršího muže.
- ❖ Za partnery, aby našli společnou cestu v pravé víře
- ❖ Za klid duší všech zemřelých
- ❖ Za všechny pracovníky Charity Bohumín. Aby při výkonu své práce byli vždy pod Boží ochranou

TRADIČNÍ STAROBOUHUMÍNSKÁ POUŤ

Každý rok v září se na náměstí ve Starém Bohumíně koná pouť. Co si pamatuju, ani jednu pouťovou neděli jsem žádný rok nevynechala. Ani letos, 7. září dopoledne, tomu nebylo jinak. Tentokrát jsem však na pouť vyrazila společně s mojí kolegyní Monikou, a dvěma našimi uživatelkami z CHDPS. Jelikož se pouť koná na náměstí, které máme tak krásně blízko, nešlo odolat nápadu, vzít tam naše uživatelky. Každá jsme mohly vzít pouze jednu, vybraly jsme si tedy uživatelky, o kterých jsme věděli, že je na pouť nevezme jejich rodina a na pouť by jít moc chtěly.

Bylo to krásné dopoledne, vyrazily jsme po deváté hodině, počasí nám přálo, sluníčko svítilo a všechny jsme měly dobrou náladu. Uživatelky byly od prvního okamžiku nadšené. Paní M. už nám několik dní dopředu hlásila, že se těší na pivo. Samozřejmě jsme ji o něj nemohly připravit. Hned po prvním „kolečku

kolem náměstí“, jsme si sedly k jedinému stánku, který chmelový mok čepoval, a nakonec si s paní M. dala malé pivo i paní A. Během odpočinku paní A. vyslovila přání, že by chtěla prstýnek z pouti. Vydaly jsme se tedy hledat stánek s tou správnou pouťovou bižutérií. Po cestě kolem všech kolotočů a stánků jsme se zastavily taky u cukrovinek, každé jsme koupily, na co měly chuť, a nezapomněly jsme ani na rodiny, které dostanou od uživatelek pouťové srdce. A konečně jsme našly stánek s pouťovými prstýnky. Než si paní A. našla prstýnek, který se jí nejvíce líbil, paní M. si vybrala náramek a nakonec, aby jí nebylo líto, taky jeden prstýnek. Moc jim to slušelo, dodnes mají prstýnek obě na prstě a vzpomínají na den strávený na pouti. I my s Moničkou nezapomeneme na krásný den prožitý s našimi užívatelkami jinde, než za zdmi charitního domu. Je skvělé, že se naskytl čas a prostor obohatit jejich každodenní život.

Dominika Doušová, pracovnice CHDPS

KŘEŠŤANSKÝ LABYRINT A LÉČIVÉ BAZÉNKY

K tradicím, stejně jako podzimní pečení bramborových placek (které mimochodem ani letos nechyběly), patří výlety s našimi užívatelkami do míst, která jsou něčím zajímavá, ale zároveň dostupná a nenáročná na pohyb. Vzhledem ke zdravotním stavům našich uživatelek vždy pečlivě vybíráme cíl našich výletů. Letos jsme dostali typ na místo nedaleké a přitom zajímavé, s hlubokými křesťanskými kořeny.

Pramen lesní vody zvaný Židlo, vyvěrající na povrch z veliké hloubky v lese Pavlačka, na kraji obce Bělá, má svou bohatou historii. Z vyprávění a dopisů p. Bedřicha Hubáčka, rodáka z Bělé, se ví, jak pramen pomáhal lidem, ale i zvířatům již v 19. století. Už jeho prababička popisovala bělskou vodu jako spolehlivou pomocnici při očních zánětech, kožních ekzémech atd. Naši předkové používali vodu i pro léčení svých domácích zvířat a voda vždy pomohla. Kvalitu vody potvrdili i lékaři Priessnitzových lázní. Představitelé obce se proto rozhodli zpřístupnit tento pramen vody pro veřejnost a zkusit využívat tyto dary přírody s mimořádnými vlastnostmi i jinak.

Proto vznikly Priessnitzové bazény, přírodní kluziště a pomalu se začala v Bělé zřizovat zóna relaxace a odpočinku.

V obci k hojně navštěvované pstruží farmě, vybudované zakladateli ostravských uhelných dolů rodinou Rothschildů, ke staletému pramenu Židlo, v roce 2008 nově přibyl Křesťanský labyrint, kde mohou věřící i náhodní návštěvníci najít místo k zastavení, rozjímání a odpočinku. Místní zřídili chodníček s oválnými kameny pro chůzi na boso, mimo jiné za účelem aktivování akupresurních bodů na chodidlech. Inspirací pro stavbu Křesťanského labyrintu v Bělé byl francouzský labyrint v Chartres, postavený v roce 1213. Podobné labyrinty byly umístěny i v dalších středověkých katedrálách, například v Remeši. Byly však postupně odstraněny, jen právě charterský se zvláštní náhodou zachoval dodnes. Ve středověku jím poutníci procházeli často až hodinu, mnozí z nich po kolehou. Realizace cesty labyrintem nahrazovala věřícím cestu do Jeruzaléma, která byla válkami znemožněna. Starosta obce Karel Krupa, který byl také hlavním iniciátorem vzniku Labyrintu, o něm řekl: Pokud se rozhodnete ujít 576 metrů v cestíčkách labyrintu, jehož průměr je 26 m a je vybudován ze staletých cihel klingerek pocházejících z Rotschildových staveb, věřte, že porozumíte mottu na začátku cesty labyrintu: „Vydej se na cestu Labyrintem, abys potkal boha ve svém srdci.“

Labyrint sám, i celé místo kolem pramene, má zvláštní poklidnou atmosféru, která přímo vybízí k tomu, aby se člověk zastavil a rozjímal. Krásný podzimní den, prohřátý sluníčkem, jen dokresloval atmosféru výjimečného dne.

Pracovnice Charitního domu sv. Františka

PŘEDSTAVENÍ NOVÉ PRACOVNICE

*„Chcete-li vybudovat velký podnik, vybudujte nejdříve sebe.“
Tomáš Baťa*

Zdravím Vás všechny, co nyní čtete tento můj příspěvek. Na úvod bych se Vám ráda představila. Jmenuji se Martina Orlová a od 1. října 2014 pracuji v Charitě Bohumín jako sociální pracovnice, především pro Nizkoprahové denní centrum pro osoby bez přístřeší a Noclehárnu sv. Martina. Někdy začátkem září letošního roku mě oslovila paní ředitelka Charity Bohumín s nabídkou práce. Přijala jsem. Již po měsíci působení na této pozici jsem byla požádána o reflexi mého stávajícího působení na dané pozici.

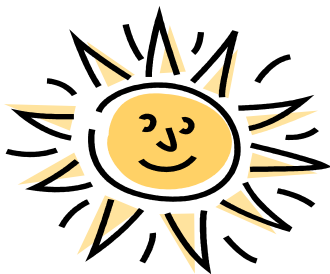
Ještě předtím bych chtěla zmínit, že rozhodování, zda odejít z mé tehdejší práce a nastoupit do této nové, nebylo vůbec jednoduché. Zvažovala jsem racionálně všechna pro a proti a každý den byl jako na houpačce, proto jsem také dospěla k závěru, že tudy cesta nevede, a že se musím od tohoto racionálního uvažování oprostít. Nechala jsem tedy věci „jen tak plynout“ a ono to v jeden den přišlo tak nějak samo. Naplnil mne pocit osvobození, uvolnění a uklidnění. Můj rozum umklk a mé srdce napovědělo, že tato nová práce je to, čím se mám zaobírat. Že jsem připravená na tuto životní výzvu a změnu nesoucí možnost poznat, jak fungují sociální služby s ohledem na to, že jsem doposud několik let pracovala převážně na úřadech, poznat nové lidi, příležitost učit se novým věcem, sebepoznání apod. Také fakt, že s touto cílovou skupinou osob bez přístřeší je možno pracovat i skupinově, mě také docela lákal. A k tomuto nelze nezmínit i to, že atmosféra v celé Charitě byla pro mě motivující.

Nu a jak to tedy vnímám a cítím nyní? Rozhodně se jedná o práci velice pestrou, kreativní, svobodnou a někdy i velice náročnou. Zvláště, když jsem na jejím počátku a snažím se ve všem vědomě zorientovat, najít si nějaký systém, řád a rovnováhu mezi samotnou pomocí a podporou uživatelů a „papírováním“. Ale již nyní cítím, že mám možnost do ní dát kus sebe, a to především v kontaktu s uživateli služeb, ale i se svými spolupracovníky. Od všech se každým dnem učím novým věcem, směřuji k novým poznáním a uvědoměním. Člověk nikdy ne-

ví, co ho v životě potká, jak se s tím zvládne vypořádat a jak nakonec skončí. I naši uživatelé denního centra a noclehárny, předpokládám, také netušili, kde se ocitnou. Toto je holt pro každého. Snažím se i přesto, co je v životě potkalo a provází, vidět je jako plnohodnotné a svěbytné osoby, které se mohou ponaučit, vzít zodpovědnost za svůj život do svých rukou a tady a teď začít s ním něco dělat, ať již samostatně či skrze naši pomoc a podporu. Víím, že každý potřebuje svůj čas, proto práce s nimi vyžaduje notnou dávku vytrvalosti. Je pro mě zajímavé i zjištění, že naopak tito lidé i mě mají co učit. Toliko krátce pár mých postřehů.

Závěrem bych chtěla poděkovat paní ředitelce Charity Bohumín, že mi dala a dává příležitost zde pracovat. Také bych chtěla poděkovat svým milým, přátelským a otevřeným spolupracovníkům, stejně tak i uživatelům, že mi dávají čas a prostor pro sebeuvědomění, sebepoznávání a seberealizaci.

Věřím a srdečně cítím, že zde je mé místo. Budu se snažit, ať jsem dobrým průvodcem života zvláště našim uživatelům.

Martina Orlová, sociální pracovnice

INFORMUJEME ...

*Chtěli bychom se rozloučit našimi uživatelkami Paní **Andělou Kotovou (97 let)**, která zemřela dne 4.9.2014 a paní **Otylíi Bugdolovou (93 let)**, zesnulou dne 8.9.2014. Ať naleznou klid v Boží náručí.*

Charita Bohumín, především Charitní dům pokojného stáří sv. Františka, se zapojil od července letošního roku do projektu Konsorcium nevládních organizací ve prospěch seniorů. Projekt podporuje aktivizační činnost pro uživatele v našem domově.

Denní centrum pro osoby bez přístřeší od 1. listopadu letošního roku rozšíří svou službu. Otevřeno bude každý pracovní den od 9.00 hod. do 13.00 hod.

V měsíci listopadu si připomeneme již 16 let otevření Charitního domu pokojného stáří sv. Františka a 3 roky od otevření Noclehárny sv. Martina.

V rámci pracovní skupiny Komunitního plánování města Bohumína proběhlo jednání představitelů Města Bohumín, pracovníků Městské policie, České pošty a pracovníků Charity Bohumín, při kterém jsme se snažili hledat řešení situací, kdy se oběťmi trestných činů stávají naši uživatelé. Celá situace se bohužel týká také jiných občanů města Bohumín, především seniorů či handicapovaných lidí.

Charita Bohumín získala dotaci z Moravskoslezského kraje na nákup tří elektrických polohovacích postelí a z Výboru dobré vůle Olgy Havlové příspěvek na pořízení teleskopických zástěn do dvouložkových pokojů v našem Charitním domě. Alespoň takto moc děkujeme.

*V kolektivu uživatelek Charitního domu jsme v měsíci září a říjnu přivítali tři nové tváře: paní **Helenu Pospíšilovou**, paní **Janu Löffelmannovou** a paní **Boženu Gabzdylovou**. Všichni jim ze srdce přeje-
me, aby se u nás cítily co nejlépe jako doma.*

POSLEDNÍ MYŠLENKA ...

Závěrem bychom se s Vámi chtěli rozloučit pár slovy z dopisu našeho uživatele, který se z pod mostu dostal do vlastního bytu:

„...a vlastně ani nevím, co mě čeká. Někdy mám sny, že jsem se vrátil pod most a že jsem zase poustevničil. Vlastně se mi stýská po té volnosti a toulání se s Biblií pod paží. Všichni jsme tady na světě tuláci, domov máme u Pána...“